

RODICA OJOG-BRAȘOVEANU (28 august 1939 – 2 septembrie 2002), celebră autoare de romane polițiste din România, a urmat primele clase la Școala „Maison des Français“, continuându-și educația la Liceul „Domnița Ileana“. A început apoi cursurile Facultății de Drept din București, dar, după doi ani, în 1956, a fost exmatriculată pe motive politice. După un an de muncă necalificată la fabrica de medicamente Galenica, a reluat studiile de Drept, de data aceasta la Iași. După absolvire a început să profeseze avocatura. În 1969 a debutat cu un scenariu de televiziune, iar primul roman polițist, *Moartea semnează indescifrabil*, pe care l-a publicat în 1971, l-a scris la insistența soțului ei, actorul Cosma Brașoveanu. După șapte ani de practică a renunțat la avocatură și s-a dedicat în întregime scrisului. Până în 1999, a publicat treizeci și cinci de romane, majoritatea polițiste, câteva istorice și unul științifico-fantastic. Este considerată marea doamnă a literaturii polițiste românești. Dintre volumele sale amintim: *A înflorit liliacul* (Editura Nemira, 2004), *Coșmar* (Editura Nemira, 2004), *Răzbunarea slușilor* (Editura Nemira, 2001, 2006, 2009, 2018), *Necunoscuta din congelator* (Editura Nemira, 2000, 2006, 2018), *Grasă și proastă* (Editura Nemira, 2000, 2006, 2009, 2018), *Logofătul de taină* (Editura Nemira, 2008, 2012), *Agentul secret al lui Altîn-Bey* (Editura Nemira, 2008, 2011), *Ochii jupâniței* (Editura Nemira, 2008), *Vulturul dincolo de Cornul Lunii* (Editura Nemira, 2008), *Dispariția statuii din parc* (Editura Nemira, 2008, 2013), *320 de pisici negre* (Editura Nemira, 2001, 2008, 2012, 2013), *Al cincilea as* (Editura Nemira, 2000, 2004, 2008, 2011, 2014), *Poveste imorală* (Editura Nemira, 2008, 2012), *Telefonul din bikini* (Editura Nemira, 2008).

RODICA OJOG- BRAȘOVEANU

CIANURĂ PENTRU UN SURĂS

Ediția a VI-a

NEMIRA

„Nu trebuie să te necăjești, draga mea. În primul rând, a fost o combinație în care tu ai picat întâmplător. Nici măcar nu-ți era îngăduit să-ți faci iluzii. O simplă încercare! Nu ai nicio vină că a eșuat. Ar fi absurd să te mai gândești o singură clipă la *Femeia cu evantai*... La zâmbetul ei... Să știi că mă superi! E oare nevoie să-ți amintesc mereu că tu nu poți pierde niciodată cu adevărat? Sunt absolut convinsă că în manșeta ta mai există o carte pe care încă n-ai jucat-o... Și, asta zic și eu surpriză, încă o vișină de ciocolată ascunsă în cutia cu bicarbonat. Am impresia că năzdrăvanul de Mirciulică a învățat să citească. Dacă vrei să prinzi puteri, nu cunosc nimic mai indicat decât o bomboană gustoasă...”

Bucătăria cu compartimentele ei i se păru tulburător de pustie. Valerica, Panaiteștii, Doru... Curând, paravanele de carton presat vor dispărea și, gând neașteptat care-i aburi privirea, între aceiași pereți vor răsună alte glasuri.

CUPRINS

<i>Prolog</i>	5
1. După treizeci de ani.....	7
2. Cianură pentru un surâs.....	14
3. O sinucidere măsluită.....	30
4. Nedumeririle maiorului Cristescu.....	45
5. Tatonări.....	53
6. Casa groazei.....	70
7. O înmormântare neobișnuită.....	81
8. Inegalabila Melania Lupu comite erori.....	93
9. Omul care nu uită nimic.....	104
10. Contraofensivă.....	122
11. Un amănunt fără importanță.....	130
12. Care e trucul?.....	143
13. Soluția de 18 carate.....	156
14. Inocență.....	167
15. „Cine l-a ucis pe Moș Crăciun?”.....	182
16. <i>Errare humanum est</i>	195

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
OJOG-BRAȘOVEANU, RODICA

Cianură pentru un surâs / Rodica Ojog-Brașoveanu. -
Ed. a 6-a. - București: Nemira Publishing House, 2019
ISBN 978-606-43-0431-5

821.135.1

Rodica Ojog-Brașoveanu
CIANURĂ PENTRU UN SURÂS

© Nemira, 2001, 2004, 2009, 2011, 2013, 2019

Tehnoredactor: Magda BITAY
Lector: Dușa UDREA-BOBOREL

Tiparul executat de GANESHA PUBLISHING HOUSE

Orice reproducere, totală sau parțială,
a acestei lucrări, închirierea acestei cărți
fără acordul scris al editorului sunt strict interzise
și se pedesc conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-43-0431-5

PROLOG

Femeia îmbrobodită în dantelă albă ținea pleoapele ușor coborâte. Buzele rumene zâmbeau în spatele evantaiului. Gâtul...

Colonelul Werther von R. își întoarse privirea. Gâtul alb, umflat, gâlgâind parcă a râs, a șoptă, a țipăt nedeslușit, îi crea un sentiment tulbure. Un sentiment ce nu-l încercase nici în fața trupului elegant al Olimpiei, nici în fața goliciunii caste, de argint, a zeiței lui Giorgione. Rubens, cu tonele lui de carne roz, îl indis-punea. Degas era prea dur, Gauguin, un nerușinat...

Surâse: „Goya, satirul acela bătrân, era singurul care știa câte ceva despre femei...”

Se auzi un ciocănit puternic în ușă.

– Herr Oberst! Pentru Dumnezeu, Herr Oberst!

Înfășură pânza și se apropie de scrinul greoi, baroc. Apăsă tare unul dintre lambriuri. Stema heraldică alunecă ușor. Pipăi, strecurându-și degetele adânc în ascunzătoare. *Vânătorul* lui Rembrandt era acolo. Puse alături *Femeia cu evantai* și astupă tainița.

În urma colonelului intră menajera. Privi nedumerită rama știrbă, agățată strâmb. Pe fereastră pătrundeau

zgomote ciudate: pași care aleargă, chemări scurte, rafale de armă automată. Un bubuit prelung, neîntrerupt, porni dinspre Băneasa.

Închise geamul și trase draperia. Ochiul îi alunecă cu indiferență peste filele calendarului. Înregistrează data abstract: o zi de la sfârșitul verii lui '44.

Un grup de civili cu puști-mitralieră și brasarde tricolore la mâneci somă Mercedesul negru. Automobilul mări viteza.

Rafala pulveriză parbrizul și șoferul căzu peste volan. Un fir de sânge se prelingea pe tâmpla lui Werther von R.

Ultima imagine – femeia cu grumaz alb și evantai – se suprapuse peste celelalte. Zâmbi:

„Nimeni... Pentru totdeauna... A nimănu...“

Oamenii deschiseră portiera. Trupul colonelului se prăvăli pe caldarâm.

1

DUPĂ TREIZECI DE ANI

Mihai Panaitescu pătrunse în holul întunecos inhalând lacom aerul cald. Se împiedică izbindu-se dureros de scrinul greoi din capătul încăperii. Fusese cândva o piesă elegantă cu linii trufașe. Anii ciuntiseră ciucurii stemei heraldice, așternuseră o crustă groasă de praf în pliurile florilor scobite în lemn. Pe placa de marmură plesnită stăteau cocoțate două borcane uriașe cu gogoșari, legături de leuștean și pătrunjel erau puse la uscat. Cutia cu otravă pentru gândaci emana un miros pătrunzător. Panaitescu strivi între dinți o înjurătură și intră în odaia lui masându-și piciorul lovit. Se dezbracă așezând hainele într-o ordine pedantă, apoi se întinse pe pat.

Începu un exercițiu pe care-l practica de ani întregi: calcule complicate cu numere de cinci-șase cifre, înmulțiri, împărțiri, extrageri de radical rezolvate mental. Într-un târziu, renunță. Nu se putea concentra. Visul, visul acela blestemat, îl urmărea.

...O corabie cu catargul rupt, desprinsă de țarm...
Valurile sunt roșii. Din baia de sânge ies brațe ca niște
cângi care se agață de punte și trag...

Avu certitudinea unei nenorociri și simți că i se
face frică.

Grigore Popa se apropie de fereastră. Noaptea era
senină și geroasă. O lună de sticlă filtra întunericul în
transparente albastrii. Trecători cu nasuri umede și ure-
chile roșii mergeau repede, crispați ca niște păpuși meca-
nice. Aproape că le-auzea scâncetul încălțăminteii pe
zăpada înghețată.

Se apropie de biroul vechi cu ornamente de bronz.
Deasupra atârna fotografia unui grup de tineri: „Liceul
militar din Craiova, promoția anului 1921“.

În ochi i se aprinse un licăr de satisfacție.

„Cretinii! Tudor a murit pe front... Și Gherea, și
Vasiliad... Idiotul de Popovici s-a împușcat că nu-l iubea
nevastă-sa. Hm, nu-l iubea... Iliș dispărut, pe Rădoi l-a
isprăvit diabetul... Ceva în familie... Și taică-său, gene-
ralul... Cretinii...“

Se căută jos, în marginea fotografiei. Un tânăr sub-
țirel cu privire neagră, piezișă și un ușor început de
chelie. Puse degetul pe carton. El era viu... Trăia...

Rupse foaia calendarului privind îndelung data:
„7 decembrie 1974... Extraordinar! Cum fuge timpul,
domnule!“

Făcu lumina mică și dădu drumul în surdină la apa-
ratul de radio: „Aici Radio Europa liberă...“

Melania Lupu scoase un oftat de mulțumire. Pasiența
se tăia pe decari – belșug – și pe ași, adică bucurie și izbân-
dă în chestiuni oficiale. N-avea nicio problemă oficială
de rezolvat, dar asta nu însemna nimic. Oricum era bine.

Dădu jos motanul care-i adormise în poală și cu pași
mărunți se îndreptă spre oglindă. Își șterse obrazul mic
cu un tampon înmuiat în lapte de castraveți, apoi strân-
se părul alb, buclat într-un tulpan subțire. Deschise
scrinul cu gesturi furișe și scoase dintr-o pungă două
bomboane fondante. Ezită o clipă și mai luă una. Se vârî
în așternut, cu un chicotit înfundat. Strânse între picioa-
rele înghețate cărămida fierbinte și stinse lumina. Șopti
cu gura încleștată de șerbet:

– Unde am rămas, draga mea? Eram deci în insule-
le Bermude. Un prinț excentric pe care-l cunoscusem
la Istanbul...

În odaia goală, femeia visa cu ochii deschiși. Povești
exotice cu prinți indieni și apași seducători, îndrăgostiți
de bătrânica șubredă, înghesuită în patul de bronz. Vor-
bele se rostogoleau, susur limpede veghind somnul
motanului.

Târziu, adormi strângând în brațele ofilite cărămida
care se răcise.

Doru Matei crăpă ușa aruncând priviri furișe. Din
odaia lui Grigore Popa răzbătea un glas cu intonații
specifice. Îi veni să râdă: „De aproape treizeci de ani!...“

Traversă holul în vârful picioarelor și se strecură ca
o umbră pe ușa bucătăriei. O încăpere cu șase mașini de
gătīt, șase dulăpioare agățate în perete pentru vase, șase
rânduri de oale...

Ascultă zgomotele din casă, apoi încep un joc ciu-
dat. Manevre tainice, precipitate. Deschise cuptorul
unui aragaz băgând mâna în oala încă fierbinte. Degetele
alunecară în sosul gras dibuind o bucată de carne.

„Aha, tocană... Nenorocita gătește bine. Normal,
vrea să se mărite...“ Intră cu brațul mai adânc până la
subsuoară: „Un șnițel nu se cunoaște...“

Puse totul într-o farfurie și trecu indiferent pe lângă aragazul lui Panaitescu: „Ăsta mănâncă parizer la jurnal...”

Ridică un capac: „Vâlcu! Iepure cu ciuperci. Chestii fine! Șnapanul e plin de bani...”

Înghiți la repezeală câteva linguri, mai subtiliză o ceapă și un pumn de minciunile din dulăpiorul Melaniei Lupu și părăsi bucătăria.

Valerica Scurtu își perie îndelung părul decolorat. Avea o față pământie, fără pomeți. Pe buza subțire cu colțurile coborâte îi răsărise un herpes. Se desprinsese oftând de oglindă și începu să se plimbe prin cameră. Se oprea din când în când și ridica scame invizibile. Lucrurile străluceau de curățenie. Vitrina șifonierului cu ceștile de cafea așezate într-o rână, să se vadă mai bine desenul, cristalul de pe masă care strivea un macrameu minuțios brodat, bibelourile naive așezate pe marginea studioului, cele patru volume verzi de enciclopedie cumpărate de la anticariat. Nu le deschisese niciodată, dar făceau frumos în raftul de lângă fereastră, așezat de o parte și de alta a pisicii de porțelan...

Își strânse șalul de lână în jurul umerilor slabi. Peste drum, la etajul III se aprinsese lumina. Bărbatul brun, în pijama, citea ziarul. Îi vedea doar capul. După o jumătate de oră, va căsca, va învârti deșteptătorul, apoi, cu o mână ridicată leneș, va stinge veioza. Îl pândea mereu, neștiută, din spatele perdelelor.

Se simți brusc singură și începu să plângă.

„Trebuie să-mi fac un ceai“, hotărî Valerica Scurtu apăsându-și palma sub coastă. Durerea mocnea. Peste o jumătate de oră avea să devină insuportabilă.

Îmbracă oftând capotul și ieși în hol. Trecu indiferentă pe lângă ușile înalte, cu clante de bronz. A Melaniei Lupu era cea mai lustruită. De cheile lăsate totdeauna afară atârnav clopoței albaștri, lucrați cu

iglița. Preșul lui Grigore Popa fusese asigurat cu sârmă și două șireturi de piele bătute în ușor. Să nu-l fure cineva... Ușa lui Panaitescu, mută, oarbă, fără cel puțin o carte de vizită, nu lăsa să se ghicească nimic. Dar ea îl cunoștea bine. Pe el și pe nevastă-sa... Doi fluiere-vânt! Gabardină, mătăsuri și mănâncă ce-a rămas pe fundul lingurii. Reflex, ridică bărbia în dreptul odăii lui Doru Matei. Un escroc! Muieri, vorbe deșucheate... Noaptea sunt un adevărat scandal...

Scoase un țipăt ușor. Pe zidul din spatele scrinului, o hartă udă își lătea contururile. Un firicel de apă curgea de sub mobilă înaintând spre mijlocul odăii.

- Inundație! țipă bătând cu pumnii în prima ușă. Ne inundă!

Popa deschise prudent, rostogolindu-și ochii mici. Părea că adulmecă.

- Ce-i? mârâi iritat, hotărându-se în sfârșit să iasă.

Prin ușa întredeschisă se vedea patul neatins.

- Ne inundă! repetă Valerica Scurtu.

Se repezi apoi la scrin încercând inutil să-l împingă.

- Ce s-a întâmplat? se interesă Panaitescu.

Omul se mișca ușor. Nu-l auzai niciodată în baie, în bucătărie, când umbla la ușă. Cu nevastă-sa vorbea totdeauna în șoaptă, ca niște conspiratori.

Tremura de frig și-și fricționa brațele goale. Pijamaua veche avea mânecile scurte, tăiate probabil acolo unde coatele nu mai putuseră fi cârpite. Frizura, de obicei atent încropită din părul lăsat să crească deasupra urechilor și savant adus apoi cu o periută de dinți peste țeasta goală, atârna în șuvițe țepene.

- Pune mâna! Nu vezi! țipă Valerica Scurtu. Cade casa pe noi!

Melania Lupu apăru zâmbitoare în prag:

- Ce faceți, copiii?

Libris.ro
Dădu cu ochii de zidul ud și înaintă fragil, speriată, cu pași mici.

Respect p
Împingeau mobila greoaie, înțepenită de ani buni. Panaitescu scrâșnea, opintindu-se din greu. Valerica Scurtu se agita isteric, împiedicându-se de bătrână. Grigore Popa simula efortul, lăsându-i pe ceilalți să se căznească.

Se auzi un hohot de râs și o voce puternică, joasă, îi apostrofă:

- Clubul francmasonilor! Ce naiba moșmondiți acolo?

Era un bărbat de douăzeci și opt sau treizeci de ani, bine clădit cu fața măslinie și trăsături neregulate. În ciuda nasului puțin deviat, a gurii prea subțiri și a obrazului asimetric, emana un farmec deosebit. Ochii, deschiși, aveau un zâmbet al lor, plin de lumină.

Valerica Scurtu îi aruncă o privire de otravă. Tânărul, doar în slip, se apropie alene, cu o curiozitate amuzată. Mirosea ușor a lavandă și a încă ceva nedeslușit.

- Trebuie să chemăm pe cineva, găfâi Panaitescu îndreptându-și spatele.

- Cine-ți vine la două noaptea?

- Să închidem în orice caz apa, propuse Grigore Popa.

Când vorbea, deschidea foarte puțin gura. Cuvintele se strecurau greu, șuierate.

- Domnule Matei, zâmbi bătrâna, poate vreți dumneavoastră să împingeți în locul meu. Părea să facă totală abstracție de ținuta tânărului, iar ochii nu coborau mai jos de bărbia acestuia. Am să închid eu apa la bucătărie.

- Ia dați-vă la o parte!

Matei își propti mâna în buclele stemei heraldice, sprijinindu-și umărul de muchia scrinului. Simți că degetele îi alunecă. Lambriul se deplasase descoperind o tainiță. Oamenii se priviră surprinși.

- Extraordinar! suflă Panaitescu. Stau de douăzeci de ani în casa asta și habar n-am avut.

Valerica Scurtu se ridicase pe vârful picioarelor încercând să vadă peste umerii celorlalți.

Matei băgă mâna înăuntru și scoase două suluri de pânză. Îl desfăcu pe primul fluierând subțire.

O femeie cu broboadă de dantelă le zâmbea din spatele evantaiului.